

Xếp lại quá khứ

"Con hãy đi tìm câu trả lời của mình, đừng để mọi thứ trở nên lằng nhằng như vậy, nếu có duyên có chạy nhanh mấy cũng không trốn được, còn không duyên thì vẫn có một người bạn, một đối tác, đúng không? Hai đứa như thế nào tao hiểu rõ, còn trẻ thì cứ phải cho rành mạch chứ đừng để già rồi lúc đó ngồi ôm tiếc nuối".

Cô bước đi trong cái lạnh se se của những ngày đầu mùa đông Hà Nội. Từng bước chân nặng nhọc, sao nghe như bao cay đắng, tủi hờn in dấu vào. Cô vẫn nhớ như in cái ngày cô bỏ ra Bắc lập nghiệp, bỏ ngoài tai những lời can ngăn thêm những cái năn nỉ, khóc lóc của mẹ của chị. Cô vẫn quyết tâm ra đó cho bằng được. Không phải chỉ tìm việc mà cô mới ra đó mà là vì trong lòng cô đã chất chứa biết bao nhiêu kỉ niệm với một chàng trai Hà thành lịch lãm.

Gió Hồ Tây thổi nhẹ, mưa đầu mùa hắt vào mặt cô. Lòng cô có gì đó như gọi lại, nhịp nhàng, nhịp nhàng...

"Đưa đây cho anh" – Anh tức giận quát lên. Cô vẫn ngang bướng cầm khư khư cái điện thoại, mặc dù cô đã lục tung cái khung tin nhắn lên nhưng vẫn không có cuộc thoại nào khả nghi.

Cô quăng điện thoại vào ngực anh rồi lập tức đứng dậy bỏ đi. Cô không cho phép bất cứ thứ gì mập mờ tồn tại xung quanh cô. Cô không cho phép bất cứ ai làm gì mờ ám sau lưng cô – nhất là Duy. Cô yêu Duy bằng tình yêu mãnh liệt của một đứa con gái cứng đầu. Duy là một người ít nói, vô cùng ít nói. Tự kỷ. Bí ẩn. Bên anh, cô có được những phút giây được trầm mình xuống, cô nói nhiều, sôi nổi và hoạt náo. Người ta vẫn hay nói nam châm trái cực thì đều hút nhau, có lẽ vậy...

"Em đi đâu, ăn cơm rồi về"

"Không ăn, tôi về, anh cứ lo giữ cái điện thoại của anh đi. Quan tâm tới tôi làm gì?"

"Em lại vậy. Em coi hết rồi, có tin nhắn yêu đương gì không?" – Duy nhún giọng.

... Choang.... choang... choang...

Mấy chậu bông vỡ tan. Cô. Đứng đó. Khóc. Cô thấy mình yếu đuối hơn hẳn. Vụn vỡ. Anh. Đứng đó. Lặng im.

Học với nhau bốn năm đại học, yêu nhau từ năm hai cho đến khi ra trường 5 năm. Thời gian yêu nhau có thể nói là khá dài, thế nhưng trong họ vẫn tồn tại một vách ngăn vô hình nào đó. Tính số lần cãi nhau, chia tay và đến cả đập đồ... không dưới trăm lần.

Những lúc cãi nhau không ai giải thích với ai, đến đổ lỗi cho nhau họ cũng không làm như những cặp đôi yêu nhau bình thường. Họ chọn cách riêng của họ để tỏ thái độ ghen tuông, bất mãn đối phương. Cô bạo lực. Anh vô cảm. Họ chà xát lên nỗi đau của nhau bằng cái tôi bất cần. Nhưng sau mỗi lần như vậy, họ lại ở bên nhau, họ lại xoa dịu nhau bằng cách ngồi vào lòng nhau và câm lặng.

Thế mà, đúng cái ngày tròn 5 năm yêu nhau, anh lại buông lời chia tay cô. Anh về Hà Nội làm việc, anh nói lý do anh không thể sống xa gia đình được. Cô, trong khốc mắt luôn chực chờ nước mắt, môi cô mấp máy muốn nói gì đó nhưng cô không nói. Hai người buông mình trong một mớ hỗn độn, nhưng suy nghĩ riêng, không ai nói với ai lời nào. Khoảng không gian chiều tà nơi quán cà phê đặc quánh lại, không đắng nghét như cà phê đen, không ngọt ngào như cà phê sữa, nó pha tạp một cái chất hóa học. Ngắm dần vào hai

trái tim. Tồn thương. Hiu quạnh. Cô đứng dậy, cô chậm chậm khoác áo, cô gọi thanh toán tiền. Cô làm mọi chuyện từ từ. Anh vẫn ngồi đó. Cô bước đi. Sự cố tình của cô vẫn không đủ cho anh hiểu được, giả như anh hỏi cô một câu thôi, cô sẽ bỏ hết để cùng anh về quê. Cô sẽ bỏ hết để cùng anh đi đến nơi anh muốn. Chỉ cần cùng anh thôi.

Duy về Hà Nội, bắt đầu một công việc mới, có bản lĩnh và kinh nghiệm như Duy không ít nơi sẵn đón. Duy chọn cho mình một ngôi trường tư thục về kinh tế, môi trường giảng dạy có thể hợp với anh hơn, không cạnh tranh, đầu đá như thương trường. Duy cần bình yên để an ủi những gì trong quá khứ.

Kể từ buổi chiều ngày hôm đó, cô lao vào công việc. Cô trở nên tăng động hơn, hoạt náo hơn. Cô nói cười rất nhiều. Trong mắt đồng nghiệp cô hiện ra như một mặt trời rạng rỡ, lúc nào cũng vui vẻ lạc quan. Cô che giấu rất giỏi. Cô không cho phép ai biết cô đang bị tổn thương. Cô không muốn bị ai thương hại. Ba năm kể từ ngày anh đi, cô thay số, xóa face, chặn zalo, cô cắt đứt hết những phương tiện liên lạc. Có đôi lần cô vẫn muốn nt hỏi thăm, nhưng vô hình có gì đó khiến cô không thể.

"Chị uống gì?" – Cô bé phục vụ cau có.

Phương giật mình quay lại – "Cho chị cà phê đen không đường, thanks em."

Kí ức ủa về ngỡ như mới xảy ra hôm qua.

"Con hãy đi tìm câu trả lời của mình, đừng để mọi thứ trở nên lằng lằng như vậy, nếu có duyên có chạy nhanh mấy cũng không trốn được, còn không duyên thì vẫn có một người bạn, một đối tác, đúng không? Hai đứa như thế nào tao hiểu rõ, còn trẻ thì cứ phải cho rành mạch chứ đừng để già rồi lúc đó ngồi ôm tiếu nuối".

Câu nói của dì đã khiến cho Phương suy nghĩ, tự dưng thấy yếu lòng hơn, nỗi nhớ cứ trỗi dậy thôi thúc cô đi ra Bắc cho bằng được. Đẹp tự ái cá nhân sang một bên cô quyết tâm ra đó, một làm việc hai gặp người ấy nói chuyện. Cô chán cái cảnh cứ âm thầm xem người ta trên Facebook lắm rồi.

"Chia tay đi tôi chán anh lắm rồi, anh có hiểu cho tôi không?" Giọng nói cô gái lạnh lạnh khiến Phương giật mình. Cặp đôi bàn đối diện đang mâu thuẫn, Phương bật cười, từ khóe mắt chảy ra hai dòng nước mắt, nếu ngày xưa cô cũng mờ lờ như vậy biết đâu hai đứa cũng có thể chia sẻ cho nhau nghe.

"PHƯƠNG"

Cô lại giật mình. Duy đang đứng trước mặt cô với vẻ mặt ngạc nhiên. Cô thấy hòng mình cứng ngắt, khóe mắt mình cay, cô thấy người mình nhũn ra. Duy bước tới. Chậm chậm. Phương đứng bật dậy, cô nắm chặt giỏ xách, cô quay người bỏ chạy. Duy lao người về phía trước, Duy muốn níu cô lại. Duy choàng tay ôm cô vào lòng. Cô khóc tức tưởi như một đứa trẻ sung sướng tìm ra món quà vô giá bị mất lâu lắm rồi.

"Xin lỗi, xin lỗi em". Duy khóc, chưa bao giờ anh thấy mình đau đớn như bây giờ, Cứ ngỡ thời gian sẽ làm cho anh dịu lại nhưng không nó làm cho anh càng nhớ cô đến xé lòng, càng yêu cô đến điên dại.

"Xin lỗi, anh xin lỗi". Duy lại riết Phương trong lòng, anh sợ cô vùng vằng rồi bỏ chạy, sợ cô lại bỏ anh đi mất.

"Ngày đó, một câu thôi, chỉ cần anh nói một câu thôi thì em sẽ bắt chấp hết để cùng anh về đây, Sao anh không nói?"

"Anh nghĩ nơi đây không có nhiều cơ hội để em có thể phát triển".

" Anh nghĩ vậy sao anh không nói, mấy năm yêu nhau, biết bao lần hiểu lầm nhau anh đều không mở miệng nói mấy cái suy nghĩ đó, em thèm được anh hỏi sao em thế này sao em thế kia nhưng anh cứ ôm khư khư cái đồng suy nghĩ đó"

"Anh không muốn người anh thương phải nhọc lòng, anh nghĩ chỉ im lặng và an ủi em" – Duy khóc, lần đầu anh khóc trước mặt cô, anh ôm cô chặt hơn, người anh run lên – " Anh nhớ em lắm"

"Em yêu anh"

Chiều hồ Tây êm ả, xung quanh ánh lên một màu hồng chiều tà. Nó nhuộm màu cho hai trái tim tổn thương, nó ngấm vào như làm đậm thêm cái tình cảm vốn đâu mất đi. Nó tạm bị che đi bởi những cái tôi cá nhân. Không ai có thể hiểu nhau trọn vẹn, nếu đã muốn là gì của nhau trên cuộc đời này thì phải chấp nhận một phần con người của cả hai. Chỉ cần ta trao nhau những lời tâm sự, sẻ chia. Cho nhau những lời hờn trách đâu chỉ là ghét mà thương nhau quá muốn làm quan trọng trong lòng nhau thôi. Chỉ là vậy.